

DIJOURS SANT

Catedral de Vic, 28-3-2024

Aquest vespre els cristians iniciem la celebració del Tridu Pasqual, que ens portarà del divendres al diumenge a acompanyar Jesús en la seva passió, mort, sepultura i resurrecció. Són els moments clau de la vida de Jesús, aquells que hem escoltat en les lectures proclamades: *la nit en què havia de ser entregat*, ha dit sant Pau; i sant Joan en l'evangelí afirmava: *Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare*. El seu pas al Pare serà la creu, on es lliurarà per donar la vida a l'home. Sí, la seva hora que ja en l'inici de l'evangelí de Joan es fa present quan respon a la seva mare: «*Dona, encara no ha arribat la meua hora*», al comentari d'ella dient que mancava el vi de les noces a Canà de Galilea. En el vi de Jesús, millor que cap altre, s'anunciava la seva gloriificació amb la sang de la creu que inicia la nova aliança de Déu amb la humanitat i el do de l'Esperit que la farà realitat en tota persona. L'hora de Jesús és la del compliment de la voluntat del Pare, *conscient que venia de Déu i a Déu tornava*, donant la seva vida per manifestar la màxima glòria de Déu. És l'hora de la Pasqua de Jesús, l'Anyell de Déu que ve a alliberar la humanitat del seu pecat. És la Pasqua de l'alliberament de l'home.

El Dijous Sant ens duu al Cenacle, i els seus deixebles volem estar ben atents a totes les paraules i fets de Jesús. No podem perdre cap dels gestos del Mestre en aquesta hora solemne i gràvida de sentit. El *Senyor s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després tirà aigua en un gibrell i es posà a rentar els peus als seus deixebles i a eixugar-los amb una tovallola que duia cenyida a la cintura*. De fet, l'evangelista posa davant els nostres ulls aquesta escena amb tot detall —apareixen vuit verbs, vuit accions de Jesús—. Hi dona, doncs, molta importància, perquè vol que tot el que narra resti gravat per sempre en la ment dels seus deixebles. És la darrera acció abans de la seva mort i té una gran significació per a la vida de la comunitat, per a la manera d'actuar dels deixebles de Crist.

Jesús, el Mestre i el Senyor, renta els peus als seus deixebles. L'acció de rentar els peus era un servei que es feia per mostrar acolliment i hospitalitat o deferència. De manera ordinària ho feien els esclaus no jueus, la dona al seu marit, els fills i les filles al seu pare. Però Jesús, rentant els peus als seus deixebles a la meitat de la cena, mostra que ell no fa un servei qualsevol, el seu gest té un significat molt profund.

En posar-se el Senyor, Déu entre els homes, als peus dels deixebles, destrueix la idea de Déu creada per les religions. Segons l'exemple de Jesús, Déu no actua com a sobirà celestial, sinó com a servidor dels homes. El servei és nom de Déu. Aquí ressonen aquelles altres paraules de Jesús: *El Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a preu de rescat per molts* (Mc 10,45). Amb aquesta acció Jesús fa present la seva donació total, a fi que els homes tinguem la llibertat de fills de Déu. És l'alliberament dels qui, essent fills de Déu servidor, es fan servidors de tothom. Aquesta és la senyoria de Jesús i la del seus seguidors: fer-se servents de tots. *Si jo, que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho de fer els uns als altres*. És la llibertat de l'amor: donar la vida pels altres. No solament servir, sinó estimar com ens

manà Jesús: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat.* Nosaltres volem, per tant, aquest vespre del Dijous Sant, com Simó-Pere i els deixebles, que Crist ens renti els peus; volem ser dels seus, perquè sabem que necessitem ser purificats contínuament, encara que hem estat netejats en les aigües del baptisme. Necessitem Jesús per a poder estimar i servir sempre com ell ens ha ensenyat. Sense ell i la seva gràcia salvadora no podem res.

Per això, perquè som febles i ens costa de ser sempre fidels al manament de Jesús, ell instituï al cenacle, en el dijous més sant de la història, el sagrament de l'Eucaristia. En aquella cena, Jesús prengué el pa i digué: *Això és el meu cos , ofert per vosaltres... Igualment prengué el calze i digué: Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang.* Jesús es posà a les mans de la seva Església perquè tots els seus deixebles tinguéssim força per a complir la seva voluntat. L'Eucaristia ens fa Església. I al servei del sagrament eucarístic posa els sacerdots: bisbes i preveres. Per això avui també fem present la institució del sacerdoti apostòlic al servei del poble de Déu. Necessitem l'Eucaristia per a poder estimar i servir com Jesús. Necessitem, doncs, també els sacerdots com a ministres de l'Eucaristia. Hem de demanar, amb insistència i sense cansar-nos-en, a l'amo dels sembrats que envii més segadors als seus camps (cf. Lc 10,2).

Germans estimats, celebrant amb goig la missa de la Cena del Senyor en aquest Dijous Sant, posem la mirada en Jesús. I a ell mateix li demanem que es marquin amb el foc de l'Esperit en el nostre cor totes les paraules, els gestos, la donació, el servei humil d'ell que és el nostre Mestre i Senyor. Certament, seguint sant Pau, no podem fer res més que «gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist; pel qual tenim la salvació, la vida i la resurrecció; ells ens ha salvat i ens ha alliberat» (Antífona d'introducció).